

דניאל שובל

תשכ"ה - תשמ"ו

1964 - 1985

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים
משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן
ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים
את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות
על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
תיכון פלך
ומכללת דוד ילין.

כתיבה ועריכה התלמידות: נעמה ורטור ומגד זימרון, תיכון פלך, ירושלים
לווי הנחייה פרח ההוראה: רזיה מזרחי, מכללת דוד ילין

ילדותו

"כל יום שבת אחרי

הצהריים

אני יושבת לבד

ומרכיבה משקפיים

פותחת אלבום תמונות

משנותייך הראשונות

והעצבות משתלטת עליי

וזוחלת בכל אבריי

הדמעות ממלאות את

עיניי

תמונתך משנתך

הראשונה

קיבלתי משמיים מתנה

לתקופה של עשרים

ואחת שנה

בנפילתך הכל השתנה

והשמחה נלקחה ממני

בחזרה

כי הגיע הזמן יקיר

את נשמתך לבורא

להחזיר.

אהפוך עוד דף באלבום

עובר בי רעד וחום

לראות ילד יפה וקטן

מדליק נר חנוכה בגן

ילד שיום הולדתו היום

ילד בן חמש, חייכן עם

כתר עשוי מנייר לבן."

תוך 'תמונות מתוך

אלבום'.

ציפורה שוילי

דניאל נולד ב -א' טבת תשכ"ה

6 בדצמבר 1964

להורים ציפורה וניסים שוילי.

דניאל היה הילד החמישי במשפחה
ואח ליעקב, בנצי, תמר סמדר ז"ל,
אסתר ושרית.

דניאל גדל בשכונת עיר

גנים בירושלים, בבית שבו

שררה אווירה חמה ועוטפת.

בין האחים היה קשר קרוב.

בבית היה הווי של הומור

ושירה- אביו נהג לשיר שירי

אופרה בקולו הערב.

דניאל למד בבית הספר היסודי

'גואטמלה' בשכונת עיר גנים, ובתיכון

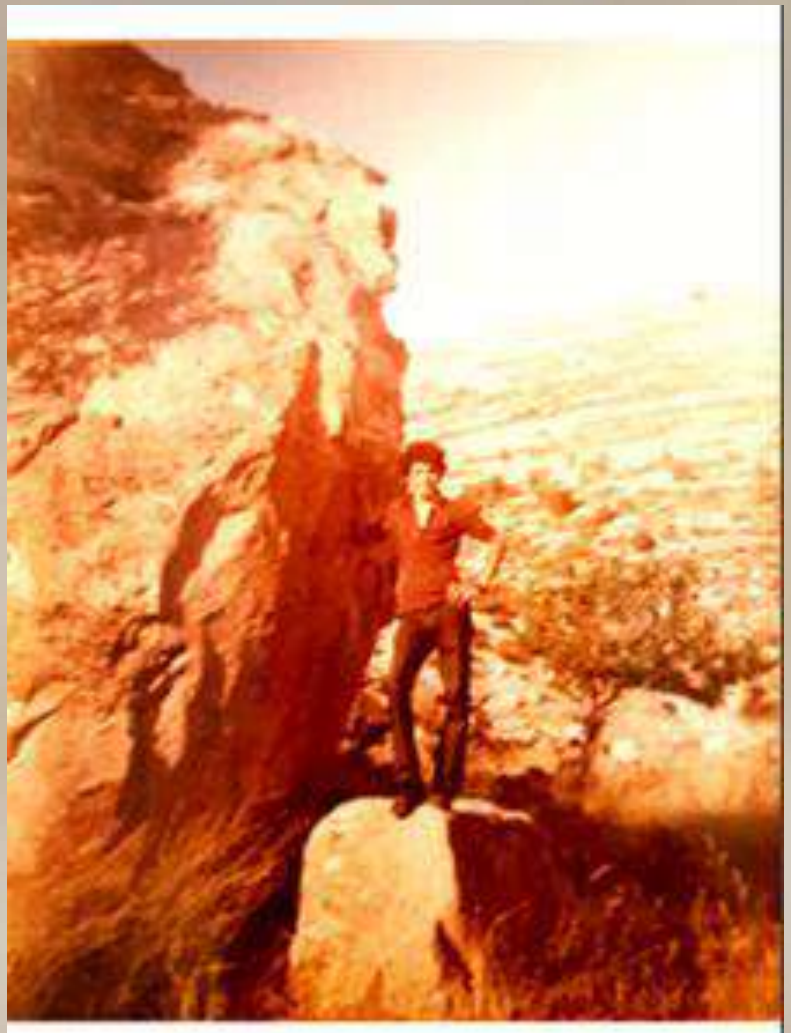
למד בבית הספר 'אורט נביאים' במרכז

ירושלים.

אחיו מספרים כי היו לו 'ידי זהב' ובשל

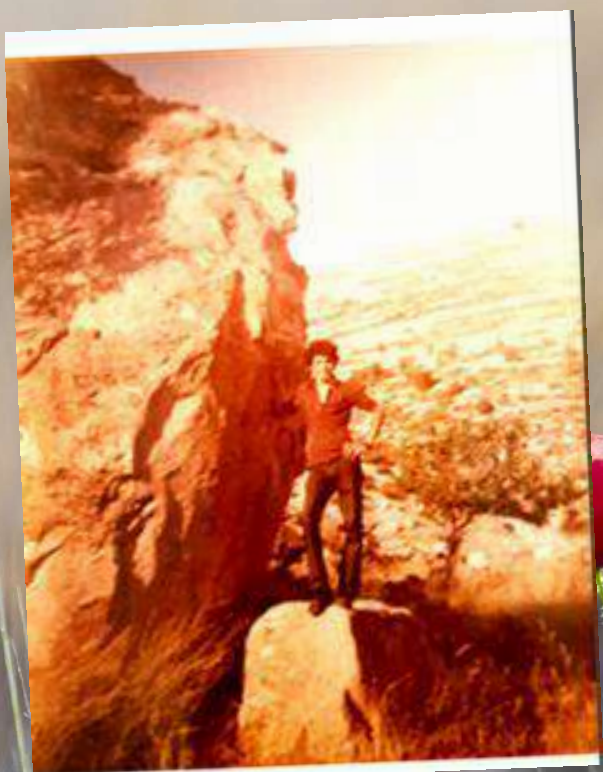
כך פנה דניאל למגמת מכניקה, שם יצר

מגוון עבודות עדינות, וחפצי אמנות

שונים .

למרות הצלחתו בתחום עבודות היד ,
דניאל התקשה להשתלב במסגרת הבית-
ספרית , ולאחר שסיים את כיתה י"א ,
החליט שלא להמשיך בלימודים.

אחיו יעקב, הגדול ממנו בשלוש עשרה שנים

והיווה עבורו מעין דמות אב סמכותית, מספר כי לא תמך בהחלטתו לעזוב את הלימודים ועשה כל שביכולתו לשכנע אותו שלא לעזוב את בית הספר. אבל, משנתקבלה ההחלטה, היה ברור לכל שעל דניאל למצוא מסגרת חלופית בשוק העבודה, והוא החל לעבוד בבנק לאומי.

הוא הצליח מאוד בעבודתו החדשה והיה אהוב בקרב עמיתיו והממונים עליו.

המוזיקה תפסה חלק גדול בחייהם של כל בני

המשפחה - כל אחד וטעמו. דניאל לא היה חריג בנוף באהבתו הרבה לתקליטים. במקביל להיותו עובד בבנק, עבד כתקליטן במסיבות שונות והשקיע אמצעים בקניית קלטות ותקליטים. הוא אהב במיוחד את להקת פורינו, זוהר ארגוב ומוזיקה יוונית.

"בקשת כמתנה קלטת שאקליט

כדי שתוכל את חברך להרקיד

כתקליטן אהבת להרבות בריקודים

ועכשיו יקירי אתה רוקד עם

מלאכים—".

מתוך 'נר נשמה בעוגת יום הולדת'

ציפורה שוילי

פורינר Foreigner

להקת רוק בריטית-אמריקאית מצליחה
שנוסדה בשנת 1976. היא כללה כ-15-
חברים לאורך השנים, והגיעה לישראל
לסיבוב הופעות בשנים 2016 ו. 2018-

בנוסף לאהבתו למוזיקה, אהב דניאל כדורגל.

הוא היה אוהד נלהב של בית"ר ירושלים והקפיד באדיקות לעקוב אחר כל משחקיהם. אחותו שרית מספרת שבשבת אחר צהריים, בעת שידור התכנית "שירים ושערים" דניאל נצמד לרדיו והקשיב בלהט לסיקור המשחק. את שאגות השמחה שלו כאשר ידה של בית"ר הייתה על העליונה היה ניתן לשמוע בכל הבית. שרית מתארת את הכדורגל כדבר משמעותי מאוד בחייו של דניאל.

בית"ר ירושלים

בית"ר ירושלים זו קבוצת מועדון
כדורגל, שאצטדיונה הביתי הוא אצטדיון
טדי הממוקם בירושלים.

המועדון הוקם בשנת 1936 ונחשב לאחד
המרכזיים והמצליחים ביותר בישראל.

גיוסו

דניאל התגייס בנובמבר 1982. את שירותו

הצבאי העביר כקשר בחיל התותחנים. כפי

שבמסגרת הלימודית דניאל התקשה להסתגל, כך

היה גם במסגרת הצבאית. לאחר ששובץ

לתפקיד שלא התאים לו ביצע עריקות ובשל כך

ישב בכלא צבאי במשך כחודש .

"אני רואה עוד תמונות

שמעלים בי זיכרונות

הנה אתה במדי צבא

מוכן ליד הכותל אמונים להישבע

עומדת מולך ובליבי מתפללת

שלא תהיה הפעם האחרונה

שממך אני נפרדת—".

מתוך 'תמונות מתוך אלבום

צופרה שניל

השהייה בכלא הצבאי סייעה לו להגיע

לתובנה שעליו לסיים את השירות כנאות.

יחסו לשירות הצבאי השתנה מקצה לקצה,

והוא הפך בהמשך השירות לחייל

מצטיין.

דניאל היה חייל מן המניין, אהוב על חבריו

לנשק ומפקדיו. כחלק משירותו הצבאי היה מוצב

בלבנון, שם נפצע במסגרת מלחמת לבנון הראשונה.

אחותו שרית מספרת שבתקופת מלחמת לבנון

הראשונה כל שלושת הבנים היו בצבא, דבר שגרם

למתח ולחץ רב בבית. היא מספרת שאחד הרגעים

הקשים ביותר היו בעקבות שיחת טלפון

שהתקבלה. תוכנה של השיחה לא היה מפורט,

ולכן השאיר מקום רב לדמיון " -אימא, אני בבית

חולים. "הם לא ידעו מי מבין האחים נפצע ,

ובאיזה רמת קושי הפציעה. חוסר הידיעה רק

הוסיף לדאגה. כשהתגלה כי לא מדובר בפציעה

חמורה מאוד, ההקלה הייתה גדולה .

רקע היסטורי -מלחמת לבנון הראשונה

מלחמת לבנון השנייה (המכונה גם' מבצע שלום הגליל')

התרחשה בין ה 6 -ביוני 1982, ל 29 -בספטמבר 1982.

המלחמה התרחשה ברובה בשטח לבנון, וחיילי צה"ל הגיעו עד לביירות -בירת לבנון.

במהלך המלחמה הצליח צה"ל למגר ארגוני טרור פלסטיניים, בראשם ארגון אש"ף, שמנהיגה היה יאסר ערפאת. לאחר סילוק התנועה מלבנון, תפס את מקומה ארגון שיעי קיצוני - חיזבאללה.

למרות שצה"ל יצא מלבנון, הוא נשאר ברצועת הביטחון עד היציאה מלבנון בשנת 2000.

נפילתו

ביום ראשון, ה' 8.12.1985 -דניאל חזר לבסיס ב'מבוא

שילה' בו שירת, בשביל לאסוף את הפציו ולבצע סידורים
אחרונים לפני שחרורו הצפוי- שלושה ימים לאחר מכן .
במהלך הלילה, בכ"ו בכסלו תשמ"ו (9.12.1985), פרצה
אש עקב נר שהושאר ללא השגחה .דניאל שכן בחדר
הקיצוני והקרוב ביותר ליציאה ,והיה יכול למלט את עצמו
בקלות, אך החליט לסכן את עצמו עבור האחרים, ונכנס אל
תוך הלהבות בשביל לנסות לחלץ את חבריו .הוא נלכד
באש ונספה. יחד איתו נספו עוד שבעה חיילים נוספים
שאיבדו את חייהם משאיפת עשן ומהלהבות.

בחלומתי רואה אותך

בני ילד קטן

חייכני, שובב בתכונותיו מחונן

אלוהיי לו לחיים אותך היה דן

הייתי מאושרת באדם

לראותך תחת חופה כחתן

וזוגתך בחיוך מבושם

שמחה שהגעת עד הלום

אך חבל שזה היה חלום".

"אותך ואת דמותך בחלומי ראיתי

ולא את דמעותי האחרונה מחיתי

ואז התבהר במעומם

איך מהר עבר הזמן

הזמן האכזר והעיקש

שלא השאיר לי יורש

הרס לי את חלומותיי

והלבין לי את שערותיי

עמעם לי את מאור עיני

ואזלו אוני וכוחותיי

יצאתי עירומה ומצוברחת

משאיפותיי מגולחת

על אף חיצוניותי המטופחת.

אנא אלוהיי תן לי את הכוח

להתגבר על יגוני ולשכוח

לשכוח את הרע והמכוער

ולשמוח ולמחוק את העבר.

מתוך ' -בין חלום למציאות /ציפורה

יום הולדתו ה-21 חל שלושה ימים לפני

מותו. שרית מספרת שלקראת שובו הביתה אפתה אמו עוגת יום הולדת. העוגה נשרפה כליל, ואמו החליטה שלא לשתף אף אחד על כך ואפתה עוגה חדשה במקומה. אירוע זה נראה חסר משמעות אך במבט לאחור היווה אקט סימבולי למה שקרה שלושה ימים מאוחר יותר.

היום חל יום הולדתך
אני לא השתתפתי בשמחתך
בן עשרים ואחת היית
ולהמשיך לחיות לא זכית
עוגת יום הולדתך נשרפה
ולא אחר היה גורלך
במקום נרות בעוגה ושמחה
עמד בפינה נר נשמה.

- מתוך 'נר נשמה בעוגת יום הולדת' / 'ציפורה שוילי'

פרטי המקרה:

השריפה פרצה בשעה 1:00 בלילה במבנה מגורים ובו 16 חדרים, שבו ישנו 84 חיילים. האש התפשטה במהירות ואחזה במבנה כולו בתוך פחות משלוש דקות. שמונה מהחיילים שישנו בחדרי המבנה לא הצליחו להיחלץ ממנו ונספו. חלקם נחנקו למוות משאיפת עשן וגזים רעילים- שהשתחררו מקירות המבנה בגלל האש. הערכת החוקרים הייתה, שהאש פרצה עקב כירת גז או נר חנוכה, שנשארו דולקים. ואכן, בסופו של דבר, נמצא החייל שהשאיר שם נר דולק.

טמפרטורת האש, שהגיעה ל 1,000- מעלות צלזיוס, סיכלה את ניסיונות חיילי הבסיס לחלץ את חבריהם מהמבנה. כבאית הוזעקה מהישוב הסמוך, מעלה אפרים, אך גם צוותה לא הצליח להציל את הלכודים במבנה.

החיילים שנפגעו השתייכו למפקדת עוצבת עמוד האש של חיל התותחנים, ששכנה בבסיס.

הוא הועלה לדרגת סמ"ר על אומץ ליבו והקרבת
חיייו. כמו כן, עקב מותו ההרואי שמו הונצח ושמה
של פלוגת הקשר שונה ל " -פלח" יק שובל."

בנוסף להנצחה הצבאית

בנוסף להנצחה הצבאית, האירוע הטראגי נצרב בתודעה המשפחתית ונושא הבטיחות והשימוש באש קיבל משנה תוקף. אחיו הגדול, יעקב, עבד בהייטק בתחום הבטיחות, והיום מרצה בנושאי בטיחות. יעקב מספר כי כאשר הוא פותח הרצאה הוא משתף בסיפור האסון של דני וחבריו על מנת להעלות את רמת המודעות והרגישות לנושא בטיחות באש ובחשמל. יעקב מרגיש אחריות לשוחח על כך כדי שמקרה כמו שקרה לאחיו לא יחזור שנית.

אחותו הצעירה, שרית, עובדת סוציאלית שעוסקת בטיפול בשכול ואובדן, מספרת שבעקבות החוויה הקשה שלה והטראומה הרגישה שהיא יכולה לעזור לאנשים במצבים דומים. היא מעידה על עצמה שהמקרה הפך אותה לדואגת יותר לביטחון הסובבים אותה והיקרים לה.

שנת הדרקון
 שנת הדרקון
 שנת הדרקון
 שנת הדרקון

מגזין
 מגזין
 מגזין
 מגזין

מעדיב
 מעדיב
 מעדיב
 מעדיב

340
 340
 340
 340

האש רדפה אחרינו במהירות: החדרים נהפכו למלכודת מוות

חור בשתיים וחצי דקות ניספו 8 חיילים בעודם ישנים בשקי השינה. אי כשהם סגורים להיחלץ מההופת המפתיעה: אדריס הצליחו להימלט מן המלכודת כשהם סובלים מכוויות: כתבות על ממדי האסון - בעמוד 3

החור בשתיים וחצי דקות ניספו 8 חיילים בעודם ישנים בשקי השינה. אי כשהם סגורים להיחלץ מההופת המפתיעה: אדריס הצליחו להימלט מן המלכודת כשהם סובלים מכוויות: כתבות על ממדי האסון - בעמוד 3

אלה מועדי הקורות

החור בשתיים וחצי דקות ניספו 8 חיילים בעודם ישנים בשקי השינה. אי כשהם סגורים להיחלץ מההופת המפתיעה: אדריס הצליחו להימלט מן המלכודת כשהם סובלים מכוויות: כתבות על ממדי האסון - בעמוד 3

הערכת החוקרים: הדליקה פרצה כשאחד החיילים הדליק נר, או כידים של גז, או שהצית סיגריה ונרדם

החקירה נמשכה כי לא הוחלט על גורמים שייכים * בעקבות הסקרה הוציא צה"ל הוראה האוסרת להכשיר את במתקנים הבטיח מחסני וליק

החור בשתיים וחצי דקות ניספו 8 חיילים בעודם ישנים בשקי השינה. אי כשהם סגורים להיחלץ מההופת המפתיעה: אדריס הצליחו להימלט מן המלכודת כשהם סובלים מכוויות: כתבות על ממדי האסון - בעמוד 3

דני שכולי ז"ל ביום גיוסו לצה"ל

פתאום קפצה מהומה.
דני היה כלא היה,
זוהי המילה האחרונה.

"אמא" הוא אמר לי, "כשבוע הבא אני משתחרר, הפעם האחרונה שאת מכבסת לי בגדי צבא" ואמא אמרה אני יודעת, מחר שבת יום הולדתך ה-21. קניתי לך מתנה והזמנתי את אחיך לארוחת צהריים במיוחד ליום הולדתך וקניתי סביבונים לנכדים. רק דבר אחד לא הזכרתי אפיתי לך עוגת יום הולדת והיא נשרפה ואני חשבתי זה סימן רע. אפיתי עוד עוגה וקיוויתי שתהיה יפה אבל אחרי כל השמחה נפל עלינו אבל כבד כאשר נשרפתם בבסיס במבוא שילה. 8 בחורים יקרים ואתה דני שלי אזכור אותך לנצח נצחים.

אמא צפורה שכולי

הנודית 204

לזכר של

דני שכולי ז"ל

שנספה באסון הדליקה

במחנה צה"ל

כשהאש הרוחשת לגבור רצתה
לתפוס כל דבר העומד בדרכה
ואתה למול האש רצת,
חברים להציל חפצת
אך האש אותך תפסה
ומי שמע זעקתך
אך האש אותך צרבה
ומי כאב את כאבך
מי שמע את אנחת המוות בסופך.

כתבה חברתו סימה

"דני שלנו"

כתב: רוני מזרחי

עננים בכו, מים זלגו,
נהרות זרמו, אל הים נשפכו
"אייה דני?" שאלו.
עצי ברז לא רישרשו
כנף ציפור לא צייץ
האדמה זעקה ואותך לקחה.
"אייה דני?"

חברים יושבים, חושבים, את חסרונך
הם מרגישים,

לא מאמינים וכל הזמן מזכרים

עומק השבר / שרית אנג'ל

אם אפגוש אדם שבור
אשב אתו על סף השֹׁבֵר הארור
אשב אתו כי לא יָשְׁבוּ אֵתִי
אשב אתו ורק אֶהְיֶה עֵדָה לשְׁתִּיקָתוֹ
אשב אתו ואֲנַשֵּׁם אֶת הָעֵדָר הָאוֹר
אשב אתו ואֲצַחֵף גִּעְגּוּעִים
אשב אתו ואֲכַאֵב בְּכָל אֵיבָר בְּגוֹף
אֶת הַחֶסֶד, אֶת הָאֵין
אֶת זֶה שְׁלֵעוֹלָם כְּבֹר לֹא יִהְיֶה
כְּבֹר לֹא יוּכַל לַגַּעַת בּוֹ
אֲבָל יִהְיֶה קִיָּם בְּכָל אֵיבָר וְכָל נְשִׁימָה שְׁבוֹ
אֶהְיֶה אִתּוֹ וְלֹא נִחְשֵׁשׁ לְבָכוֹת
נִבְכָּה נִהְרֹוֹת, נִבְכָּה יָמִים
נִרְצָה בַּיַּחַד לְהִיּוֹת נִקִּים
אֶהְיֶה אִתּוֹ וְלֹא נִחְשֵׁשׁ לְצָלֵל
אֶל הַתְּהוֹם
נִהְיֶה שָׁם
נִהְיֶה שָׁם
וְאִזְּ נִחְזֹר.

הידהוד לשיר של סמדר ויינשטוק

אזכרה לבני /ציפורה שוילי

אחפש אותך בני בכל מקום
אקרא לך בין גלי הים והיקום
אלחש ברוח את שמך בחום
ואבכה נהרות של דמעות ביגון.
אשא בתפילה שמך בלכתי בדרכים
דמותך מול פניי בלילה, ועם בוקר אשכים
אעמוד מול חלון ואראה חיילים
חוזרים הביתה לבושים מדים
והחייל שלי לא חוזר .

מי אל ליבי יבין ?

מחשבות נוגות וקשות וראשי אל האדמה
ארכין

את כאבי בין ראותי אצפין
וגעגועי רבו כל כך מי יאמין.
שמונה חיילים הלכו ביחד
בגופם הדליקו, אחד בלי פחד
שמחו אינב ששר בשמחה לאיד
ולהורים השאירו רק עצבות וכאב
זה היה בחנוכה, חג האור והסביבון
ולנו היה זה חג חושך, בכי ויגון.

קשה ההרגשה, מחשבה והגיון
זו האמת המרה, זה לא דמיון
כל אימא כל אבא יספרו לך כך
את בנינו לעולם לא נשכח
כל שנה כמו השנה, נעשה סעודה ואזכרה
וכך שנים זה יימשך עד שיחלפו השנים
וניפגש

בעולם חדש ויפה נבקש ונייחל

עד אז ישמרנו האל

ושלום עליכם ועל כל ישראל.

שיפסיקו להשחיז סכינים
וכל מיני נשקים חדשים ומסוכנים

אני עוד אימא שכולה
פשוטה, אפורה ובנפשי פצועה
שרוצה לחיות את שארית חיי ברגיעה

ולא לשמוע על רצח והריגה

כבר שכלתי שניים מילדי

ולא יכולה יותר לסבול די !

תפסיקו כבר עם המלחמות

תרחמו על האימהות הבוכות

תעצרו את נהרות הדם

כי לא לנצח יחיה האדם.

ואני אמשיך להיאבק ולהתפלל

בדרך השלום למדינת ישראל.

בקשה מהלב / ציפורה שוילי

אתה לא אתנו ארבע עשרה שנים

ואנחנו כואבים ומתגעגעים

חברים הפסיקו לבקר זה שנים

והזמן רץ כמחול שדים.

חברתך נישאה בינתיים

וגדלו ילדיה השניים

כאשר ראיתם בדמעות בעיניים,

חשתי כי הגורל התאכזר אליי שבעתיים

בני עכשיו אתה שוכן במרומים

בין כוכבים ומלאכים

תבקש ותתפלל לפני האל – רחמים

ויעשה שלום בין החיילים והעמים.

בשם החיילות והחיילים

שדמם זועק מהקברים השכנים

ללא פרידה/ציפורה שווילי

ללא נשיקה ליד הדלת
ללא שלום של פרידה אחרון
ולא נפנוף ביד דרך החלום
כי חיבוק השחרור מצה"ל הוא כבר ביום ראשון.

בראשונה בת קטפת מגני
ובשניה גדעת את דני, ילדי
לא ריחמת על מר גורלי
לא שעית לתחינתי
ולא צעקת קולי ותפילתי
רק בחלום הייתה נחמתי
להיות ביחד עד יקיצתי
ולבי כואב וראשי סחרחר והרהר
ובחשבותי האסון כבד ולא מתעקל.

אבוא עוד פעם על קברך
להזמין חלום
את ראשי אשעין על אבן
ולבי בחוזקה ייאנח ויהלום.
אתה בלבי ואיתי
לא רק ביום הזיכרון
את כוחותיי ודמעותיי מציתי

עד תום
הוי אלי, איך איבדתי עוד
יהלום
למען השם תביאו כבר את
השלום.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו:

"באסון מחריד שאירע במחנה 'מבוא שילה' בשעת לילה מאוחרת, פרצה שריפה בבניין מגורי החיילים. למרות קרבתו אל דלת היציאה מהמבנה, נכנס דני אל תוך האש, כנראה בניסיון לסייע לחבריו בפלוגת הקשר למלט נפשם. בניסיונו זה קיפה דני את חייו. בהליכתו עזב אותנו אחד מעמודי התווך של העוצבה, חייל אשר בשלוש שנות שירותו הפך למקור חיקוי על-ידי חבריו, כתובת בפלוגת הקשר, חייל שעבר את תופת לבנון ללא שריטה, ללא פגע, כשהוא מבצע משימות קשות ומסוכנות ללא מורא, חייל שעמד ימים ספורים מסף השחרור ולא זכה לו. רמתו כחייל, יכולתו האישית וצניעותו נותרו לנו כזוואה."

מיכל מדינה ומשה קפויה /רגע של דום

ועוד רגע של דום

כל הארץ תידום

גם לזכר אותו החייל

שבמאכלת האש נפל

שבדמי ימיו נקטף

לאותו חייל שנשרף.

שעה ארוכה של דומיה

והנשמה עדיין בוכייה

הלך לנו חבר אהוב

והותיר בנו לב שכור וכאוב

הרגע עבר... ולא עוד שקט

הנשמה מתפרצת וזועקת

למה, למה אין צדק?

למה בטרם עת ?

דווקא לדני הגורל כה מר

למה, למה העולם הוא כה אכזר ?

נאסוף את שברי הלב הכואב

וביד רועדת נשבע בכאב

שאותך דני, לנצח לא נשכח.

יהי זכרו ברוך

